

A férfiak

(Men)

Még fiatal voltam, és szokásom szerint
a függöny mögül bámultam ki az ablakon.
Ott jártak az utcán a piás pasasok, öreg
és a fiatal férfiak hoztak mustárillatot.
Néztem őket. A férfiak valahová siettek.
Pedig tudták, hogy az ablakban állok.
Tizenöt éves voltam,
és a férfiakra vágytam,
Ha megálltak volna ablakom alatt,
vállaik mellmagasságban...
de a kabátok tovaúsztak,
és egyre messzebb lobogtak,
Ó istenem!

Egy nap majd a tenyerükön hordanak,
óvnak, mint a legutolsó lány tojást.
Később szigorúbbá válnak a szavak.
Az első szorongatás, a gyors ölelés után,
mikor még kissé minden lány, védtelen.
Majd jön a fájdalom. Félsz is tán
és előrántod mosolyod, lélegzeted elakad.
Agyadba vad robbanás...
És a lobbanó gyufa feje elporlad...
és combodon a valami lecsurog,
a nedved és összepecsételi cipőidet.
Így fordul a Világ rendre,
újra kívánod az ízét száraz nyelvedre,
de tested kapuja becsapódik. Örökre.
És nincs kulcsod.
Marad az ablak,
magába szívja az agyat.
A függöny leng, mögötte sétáló férfiak.
Valamit tudnak.
Valahová mennek.
De én mindig csak állok,
csak állok és bámulok.

Talán.

A csodálatos nő

(Phenomenal Woman)

Csinos nők eltűnődnek titkomon,
se szép, se divatos nem vagyok.
Amikor erről szólok,
füllentésnek vélik.
És hiába mondom:
hogy csupán a kitért karjaim íve,
a csípőm ringása,
a lépésem ritmusa,
és az ajkam rajza az, ami vonz.

Nő vagyok,
s ez maga a csoda,
tán égi tünemény –
igen, ez volnék én.

Ha belépek egy szobába,
ajkamon hűvös mosoly.
A férfiak, a pasik
felállnak, vagy térdre esnek,
nyüzsögnek, csúsznak-másznak,
dallamosan zsong a méhraj.
És hiába mondom:
az égő tűzű szemem,
a ragyogó fogam, táncosan lépő
lábam,
és ringó derekam az, ami vonz.

Nő vagyok,
s ez maga a csoda,
tán égi tünemény –
igen, ez volnék én.
A férfiak méléznak,

nem sejtik, mi vonzza őket,
hiába próbálgatják,
nem fejtik meg rejtett titkom.
Nem látják, hiába mutatom,
nem sejtik lényem báját.
És hiába mondom:
a hátam márványa,
a mosolyom ragyogó napja,
a harangozó keblem hintája
és a viselkedésem az, ami vonz.

Nő vagyok,
s ez maga a csoda,
tán égi tünemény –
igen, ez volnék én.

Most végre megérted,
miért nem hajtom le a fejem,
nem rikoltozok, nem is kiáltok,
a hangos szavakat sem kedvelem.
Csodáld lépteim táncát,
és feszítsen meg a büszkeséged.
Mert hiába mondom:
a gondos szeretet,
a cipőm dobverésébe,
hajfűrtjeim libbenésébe,
ez mind a gondos tenyerembe vonz.

Nő vagyok,
s ez maga a csoda,
tán égi tünemény –
igen, ez volnék én.

New York-i ébredés

(Awaking in New York)

Akaratos függöny ring,
leng az ablakon,
szeráfiumra cserélik álmaikat
az alvó gyermekek.
A metró szíjaiba
megkötözve ébred a város,
cipeli a reggelt.
Az ágyban riadtan nyújtózom,
akár egy hajnali
hadijelentés valahol,
csak heverészek kuszán,
óvatlan és kéretlen.

Sántaiskola, 1988

